

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Venerabilis Thomæ A Kempis Can. Reg. S. Augustini. De Imitatione Christi Libri Quatuor

Thomas <von Kempen>

Augustæ Vindel., 1772

Caput X. De gratitudine pro gratia Dei.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45780](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45780)

Nam tentationibus probatis cœlestis promittitur consolatio. *Qui vicerit, inquit, dabo ei edere de ligno vitæ.*

8. Datur autem consolatio divina, ut homo fortior sit ad sustinendum adversa.

Sequitur etiam tentatio, ne se elevet de bono.

Non dormit diabolus, nec caro adhuc mortua est: ideo non cesses te præparare ad certamen: quia a dextris, & a sinistris hostes sunt, qui nunquam quiescunt.

CAPUT X.

De gratitudine pro gratia Dei.

I. **C**ur quæris quietem, cum natus sis ad laborem?

Pone te ad patientiam magis, quam ad consolationes, & ad crucem portandam magis, quam ad lætitiã.

Quis enim secularium non libenter consolationem, & lætitiã spiri-

tualem acciperet, si semper obtinere posset?

Excedunt enim spirituales consolationes omnes mundi delicias, & carnis voluptates.

Nam omnes deliciae mundanae aut vanae sunt, aut turpes. Spirituales vero deliciae, solae iucundae, & honestae, ex virtutibus progeneratae, & a Deo puris mentibus infusae.

Sed istis consolationibus nemo semper pro suo affectu frui valet, quia tempus tentationis non desinit.

2. Multum autem contrariatur superbiae visitationi libertas animi, & magna confidentia sui.

Deus bene facit, consolationis gratiam dando: sed homo male agit, non totum Deo cum gratiarum actione retribuendo.

Et ideo non possunt in nobis dona gratiae fluere, qui ingrati sumus auctori: nec totum refundimus fontali origini.

Sem.

Semper enim debetur gratia digne gratias referenti: & auferetur ab elato, quod dari solet humili.

3. Nolo consolationem, quæ mihi aufert compunctionem: nec affecto contemplationem, quæ ducit in elationem.

Non enim omne altum sanctum: nec omne dulce bonum: nec omne desiderium purum: nec omne charum Deo gratum.

Libenter accepto gratiam, unde semper humilior, & timoratio inveniatur, atque ad relinquendum me paratio fiam.

Doctus dono gratiæ, & eruditus subtractionis verberare, non sibi audebit quidquam boni attribuere: sed potius se pauperem, & nudum confitebitur.

Da Deo, quod Dei est: & tibi adscribe, quod tuum est, hoc est, Deo gratias pro gratia tribue; tibi autem soli culpam: & dignam poenam pro culpa deberi sentias.

G 4 4. Pone

4. Pone te semper ad infimum, & dabitur tibi summum: nam summum non stat sine infimo.

Summi Sancti apud Deum, minimi sunt apud se: & quanto gloriores, tanto in se humiliores.

Pleni veritate, & gloria cœlesti non sunt vanæ gloriæ cupidi.

In Deo fundati, & confirmati nullo modo possunt esse elati.

Et qui totum Deo adscribunt, quidquid boni acceperunt, gloriam ab invicem non quærunt: sed gloriam, quæ a solo Deo est, volunt & Deum in se, & in omnibus Sanctis laudari super omnia cupiunt, & semper in idipsum tendunt.

5. Esto igitur gratus pro minimo & eris dignus majora recipere.

Sit tibi minimum, etiam pro maximo: & magis contemptibile pro speciali dono.

Si dignitas datoris inspicitur, nullum datum parvum, aut nimis vile
vide

videbitur. Non enim parvum est,
quod a summo Deo donatur.

Etiam si pœnas, & verbera de-
derit, gratum esse debet; quia sem-
per pro salute nostra facit, quidquid
nobis advenire permittit.

Qui gratiam Dei retinere deside-
rat, sit gratus pro gratia data, pa-
tiens pro ablata. Oret, ut redeat:
cautus sit, & humilis, ne amittat.

C A P U T X I.

De paucitate amatorum crucis Jesu.

I. Habet Jesus nunc multos amato-
res regni cœlestis, sed pau-
cos bajulatores suæ Crucis.

Multos habet desideratores con-
solationis, sed paucos tribulationis.

Plures invenit socios mensæ, sed
paucos abstinentiæ.

Omnes cupiunt cum eo gaudere,
sed pauci volunt pro eo aliquid su-
stinere.

Multi Jesum sequuntur usque ad